



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **PETRIMPEX, a.s. " v likvidaci"**
sídlem Přemyslovců 1240/59, Mariánská Hory, Ostrava
zastoupený advokátkou Mgr. Lenkou Piknovou
sídlem Veselá 237/37, Brno

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2023, č. j. 7130/1.30/23-5

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát“) ze dne 28. 4. 2023, č. j. 24670/9.30/22-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání
 - (1.) přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měl dopustit tím, že v období označeném v prvostupňovém rozhodnutí umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, když (A.) na pracovišti obchodní společnosti VINUIM a.s. (dále jen „společnost VINIUM“) umožnil 6 cizincům (z toho 5 státní příslušnosti Ukrajina a 1 státní příslušnosti Ruská federace) výkon závislé práce spočívající v práci pomocného pracovníka mimo pracovněprávní vztah a bez povolení k zaměstnání, (B.) na pracovišti vinohradu obchodní společnosti Vinice LAHOFER s.r.o. (dále jen „společnost Vinice LAHOFER“) umožnil 8 cizincům státní příslušnosti Ukrajina výkon závislé práce spočívající v provádění zelených prací bez povolení k zaměstnání,
 - (2.) přestupku podle § 140 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl dopustit tím, že umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 3 zákona o zaměstnanosti, když na pracovišti společnosti VINIUM dne 4. 10. 2021 umožnil 3 cizincům státní příslušnosti Ukrajina výkon závislé práce spočívající v práci pomocného pracovníka bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky,
 - (3.) přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl dopustit tím, že v období označeném v prvostupňovém rozhodnutí zastřeně zprostředkoval zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, když pronajal pracovní sílu v podobě (A.) 10 pracovníků a dočasně je přidělil k výkonu práce spočívající v práci pomocného pracovníka ke společnosti VINIUM na její pracoviště, bez povolení ke zprostředkování zaměstnání, (B.) 8 pracovníků a dočasně je přidělil k výkonu práce spočívající v provádění zelených prací ke společnosti Vinice LAHOFER na pracoviště vinohradu bez povolení ke zprostředkování
3. Za to byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „přestupkový zákon“) a § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 1 300 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku náhrady nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.
4. K odvolání žalobce žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil, přičemž opravil zřejmou nesprávnost ve jméně jednoho z cizinců a reflektoval legislativní změnu v podobě novelizace § 140 zákona o zaměstnanosti s tím, že aplikoval právní úpravu účinnou v době spáchání přestupku [konkrétně § 140 odst. 1 písm. g) a odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30. 6. 2023], neboť právní úprava účinná od 1. 7. 2023 není pro žalobce příznivější, jelikož zůstala ve vztahu k projednávanému případu beze

změny. V ostatním žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítnul.

II. Argumentace žalobce

5. Žalobce namítá, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, kdy nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně vyhodnotil důkazy.
6. V případě vytýkaných přestupků na vinohradech společnosti Vinice LAHOFER žalobce namítá následující. Žalovaný se nevypořádal s předloženými důkazy, zejména smlouvou o dílo. Dále v rámci provedených výsledků použil pouze výsledky ukrajinských pracovníků, nikoli předložené důkazy o součinnosti ze strany žalobce. Žalovaný neřešil, kdo cizince vyplácel, kdo s nimi komunikoval, řešil pracovní problémy, že se nejednalo o pracovníky společnosti Vinice LAHOFER, ale o pracovníky žalobce. Na vinicích lze zcela přesně vymezit úseky/řádky, tzv. tratě, kde je možno pracovat, nelze tedy souhlasit se závěry žalovaného, že nešlo provádět práce formou tzv. outsourcingu na části vinice. K závěrům o nelegální práci cizinců na vinici a jejím nelegálním zprostředkování dospěl žalovaný bez dostatečných důkazů a jejich vzájemné provázanosti, která by zakládala naplnění spáchání přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c) a g) zákona o zaměstnanosti. Vycházel zejména z protokolů od cizinecké policie, aniž by provedl výsledky cizinců v rámci přestupkového řízení. Tyto protokoly neobsahují dotazy ohledně okolností, které byly následně žalobcem namítány v rámci správního řízení. Tudíž žalovaný neměl dostatečně zajištěné důkazy, aby na základě toho mohl dospět k řádnému zjištění skutkového stavu věci.
7. V případě vytýkaných přestupků na pracovišti společnosti VINIUM v říjnu 2021 žalovaný neprovedl navrhovaný důkaz dotazem na obchodní společnost BONOX Services s.r.o. (dále jen „společnost BONOX Services“), která dodala bez vědomí žalobce na pracoviště společnosti VINIUM nelegální pracovníky. Žalovaný dospěl k závěru o nelegální práci cizinců a jejím nelegálním zprostředkování bez dostatečných důkazů a jejich vzájemné provázanosti, která by zakládala naplnění spáchání přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c) a g) zákona o zaměstnanosti. Z žádného vyjádření cizinců nevyplývá jakékoli propojení na žalobce a toto se tedy musí opírat pouze o tvrzení společnosti VINIUM.
8. Žalobce namítá, že udělenou pokutu není schopen uhradit a její vymáhání ze strany celního úřadu bude mít pro žalobce likvidační následky.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje podanou žalobu zamítnout, odkazuje na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a k některým z žalobních bodů argumentuje podrobněji.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vinice společnosti LAHOFER

11. Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s předloženými důkazy, zejména smlouvou o dílo. Dále v rámci provedených výsledků žalovaný použil pouze výsledky ukrajinských pracovníků, nikoli předložené důkazy o součinnosti ze strany žalobce.
12. Krajský soud daným námitkám nepřisvědčil. Správní orgány se ve svých rozhodnutích vypořádaly jak se smlouvou o dílo, tak se sděleními pracovníků žalobce v rámci součinnosti povinných osob. Konkrétně se jednalo o sdělení pana E., pana N. a paní G. poskytnutá za tyto osoby zplnomocněným zástupcem.
13. Ze správních rozhodnutí vyplývá, že smlouva o dílo sice mohla formálně založit smluvní vztah mezi žalobcem a společností Vinice LAHOFER, avšak podstatnější než obsah této smlouvy je skutečný průběh spolupráce mezi nimi. Inspektorát v prvostupňovém rozhodnutí podrobně odůvodnil, že smyslem spolupráce mezi žalobcem a uvedenou společností bylo pouze dodání pracovní síly této společnosti.
14. Správní orgány se zabývaly i sděleními pracovníků společnosti Vinice LAHOFER, které měly podle žalobce podpořit jeho tvrzení o tom, že cizinci vykonávali oddělené činnosti a úkoly jim nezadávali pracovníci společnosti Vinice LAHOFER, ale pracovník žalobce. Správní orgány argumentaci žalobce nepřisvědčily a tato sdělení hodnotily tak, že jsou v rozporu s jinými v řízení provedenými důkazy, zejména pak s protokoly o výsledku cizinců pořízenými cizineckou policií, které jsou ve vzájemné shodě a dále se skutečnostmi zjištěnými cizineckou policií při kontrole na pracovišti vinohradu. Na místě se nenacházel žádný pracovník žalobce, který by cizince koordinoval. Cizinci ve shodě vypovídali, že je úkolují pracovníci společnosti Vinice LAHOFER, kteří kontrolují kvalitu práce a docházku cizinců. Dále uvedli, že jednají s pracovníkem žalobce, ale ten jezdí každé tři-čtyři dny. V průběhu kontroly na pracovišti vinohradu byl dle sdělení Policie ČR přítomen pan N., který sdělil, že je agronomem ve společnosti Vinice LAHOFER a společně s paní G. cizincům určuje jejich pracovní činnosti.
15. Krajský soud s výše uvedeným hodnocením smlouvy o dílo i hodnocením sdělení pracovníků žalobce, provedeným správními orgány, souhlasí. Smlouva o dílo ani předmětná sdělení pracovníků žalobce nemohla vyvrátit skutková zjištění učiněná při kontrole.
16. Krajský soud nezpochybňuje, že na vinici lze zcela přesně vymezit úseky, řádky, tzv. tratě, kde lze pracovat. To však bez dalšího neznamena, že by v dané věci došlo na části vinice k činnosti žalobce formou tzv. outsourcingu, jak namítá.
17. Outsourcing se vyznačuje tím, že podnikající osoba část své činnosti plní pomocí třetí osoby, která např. na základě smlouvy o dílo určuje technologii, způsob, dobu provádění prací a udílí příkazy zaměstnancům, byť tak činí za současné koordinace (skrže pokyny) ze strany zhotovitele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Afs 131/2005-49). V případě outsourcingu se jedná o oddělitelné činnosti, které jsou podpůrné či vedlejší (jako např. úklid, údržba, správa IT systémů apod.). O přípustný outsourcing se nejedná, pokud pracovníci jiné společnosti vykonávají práce, které tvoří hlavní náplň, resp. základní činnost příslušného podnikatele. Způsob zabezpečování běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti příjemce prací, by tak neměl probíhat například outsourcingem typicky závislých (zejména dělnických) činností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 Afs 85/2014-39, bod 14).

18. V dané věci cizinci vykonávali práce, které spadají pod množinu základních činností společnosti Vinice LAHOFER, tudíž se nemohlo jednat o přípustný outsourcing, i kdyby pracovali na vymezené části vinohradu.
19. Žalobní námitka, že se v dané věci nejednalo o pracovníky společnosti Vinice LAHOFER, ale o pracovníky žalobce, není důvodná. V dané věci správní orgány nezpochybňovaly, že žalobce byl faktickým zaměstnavatelem cizinců. Ze správních rozhodnutí jasně vyplývá, že cizinci pracovali ve vinohradě společnosti Vinice LAHOFER jako zaměstnanci žalobce, resp. že to byl žalobce, kdo jim výkon práce ve vinohradě umožnil. To ostatně potvrdili i pracovníci společnosti Vinice LAHOFER. Někteří cizinci sice za svého zaměstnavatele považovali společnost Vinice LAHOFER (viz rozhodnutí), to však dokládá, že ani nevěděli, kdo je ve skutečnosti zaměstnává. Taková situace ovšem není v případech nelegálního zaměstnávání neobvyklá.
20. Cizinci vykonávali práci osobně (viz evidence docházky za duben a květen 2021 a byli zjištěni na místě, tj. na vinohradu, při pobytové kontrole), soustavně (viz období označená v prvostupňovém rozhodnutí, nejednalo se o práci nahodilou), v prostorách, resp. na vinohradě smluvního partnera žalobce společnosti Vinice LAHOFER, práci vykonávali jménem žalobce (viz smlouva o dílo ze dne 30. 3. 2021), byť jim práci zadávali a kontrolovali zaměstnanci společnosti Vinice LAHOFER. Cizinci nerozhodovali samostatně o svém pracovním zařazení, ale práci na vinohradě společnosti Vinice LAHOFER jim umožnil žalobce z titulu nadřízenosti. Práci vykonávali za účelem získání odměny, proto se na pracoviště dostavili a podřídili se pracovním pokynům. Byli odměňováni za výkon práce pro žalobce. Skutečnost, že na pracovišti společnosti Vinice LAHOFER vykonávali práce ve vinohradu mimo pracovní právní vztah a bez povolení k zaměstnání žalobce nečiní sporným.

Pracoviště společnosti VINIUM

21. Žalobce namítal, že žalovaný neprovedl ve správním řízení navrhovaný důkaz dotazem na společnost BONOX Services, která měla dodat bez vědomí žalobce na pracoviště společnosti VINIUM nelegální pracovníky.
22. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce ve správním řízení tvrdil, že cizinci na pracovišti společnosti VINIUM pracovali pro společnost BONOX Services. Žalobce uváděl, že s touto společností spolupracoval a dohodli se, že společnost BONOX Services bude namísto žalobce zajišťovat činnosti, ohledně kterých žalobce uzavřel příkazní smlouvu se společností VINIUM. Ke svým tvrzením žalobce doložil faktury od společnosti BONOX Services. V odvolání navrhoval, že je třeba doplnit dokazování zejména dotazem na společnost BONOX Services za účelem zjištění její úlohy v dané věci.
23. Inspektorát v prvostupňovém rozhodnutí tvrzení žalobce vyhodnotil jako snahu zakrýt skutečný stav věci. Společnost VINIUM měla za to, že je závazek žalobce plněn jím (a společnost BONOX Services neznala). K tomu žalobce za práci předmětných osob společnosti VINIUM pravidelně fakturoval na základě odpracovaných hodin (sdělených společností VINIUM). Společnost BONOX Services neměla cizince přihlášené jako zaměstnance k účasti na nemocenském pojištění. Inspektorát dále uvedl, že nezkoumal, kdo měl být formálním zaměstnavatelem předmětných osob, ale kdo faktický výkon závislé práce těmto osobám umožnil. Inspektorát dodal, že přestupku podle § 140 odst. 1, písm. c)

zákonu o zaměstnanosti se nemusí dopustit pouze zaměstnavatel, nýbrž kdokoliv, kdo výkon nelegální práce umožní, přičemž se ani nemusí jednat o jediný subjekt; smyslem ustanovení není postihnout zaměstnavatele, nýbrž kohokoliv, kdo umožní výkon nelegální práce. Podle inspektorátu to tedy byl žalobce, kdo fakticky umožnil cizincům výkon závislé práce na pracovišti společnosti VINIUM a kdo měl povinnost s těmito osobami uzavřít pro výkon dané práce na kontrolovaném pracovišti pracovněprávní smlouvu.

24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že uzavření smluvního vztahu mezi žalobcem a společností BONOX Services automaticky neznamená, že cizinci nevykonávali pro žalobce závislou práci, tj. není rozhodující, na jakém formálním základě svoji činnost na kontrolovaném pracovišti vykonávali. Rozhodující je skutečný vztah mezi nimi a žalobcem. Inspektorát se tedy správně neomezil jen na prokazování existence smluvního vztahu a jeho formálního ošetření. I kdyby se inspektorát explicitně dotázal společnosti BONOX Services, zda na pracoviště společnosti VINIUM vyslala nějaké cizince, resp. zda s žalobcem uzavřela smluvní vztah a co bylo jeho obsahem, neprokázalo by to, že cizinci byli zaměstnanci společnosti BONOX Services (naopak ti uváděli, že pracovněprávní vztah uzavřený neměli). Skutečnost, jestli byla formálním zaměstnavatelem těchto osob společnost BONOX Services, je navíc nerozhodná. Podstatné je výhradně to, že cizinci vykazovali znaky závislé práce a byl to žalobce, kdo jim výkon takové práce umožnil. Cizinci neměli žádné povědomí o tom, že by jejich zaměstnavatel měl být žalobce, ale nikdo z nich nezmínil ani společnost BONOX Services. Uváděli, že pracují pro společnost VINIUM, což je pochopitelné v kontextu zjištěných skutečností (cizinci vykonávali práci na pracovišti společnosti VINIUM, a společnost VINIUM vystupovala vůči nim jako kvazi-uživatel). Žalovaný dále konstatoval, že není ani tak sporu o tom, zda cizinci vykonávali závislou práci, ale kdo jim tuto závislou práci umožnil vykonávat. Z provedených důkazů plyne, že to byl žalobce, nikoli společnost BONOX Services nebo společnost VINIUM. Tudíž to byl žalobce, kdo byl povinen s cizinci uzavřít základní pracovněprávní vztah, a to za splnění dalších zákonem vyžadovaných povinností.
25. Krajský soud s uvedenými závěry souhlasí. Správní orgány kladly důraz na faktický průběh spolupráce mezi žalobcem a společností VINIUM a z výše uvedených skutkových zjištění oprávněně dovodily, že to byl žalobce, kdo umožnil cizincům nelegální výkon závislé práce.
26. V daném kontextu je potřeba poukázat i na další zjištění vyplývající ze správního spisu. Pro společnost VINIUM nejprve zajišťovala „zprostředkovatelskou“ činnost společnost Kobalt steel s.r.o., a to na základě zprostředkovatelské smlouvy ze dne 9. 4. 2018. Následně společnost Kobalt steel s.r.o. v této činnosti nahradil žalobce, který uzavřel se společností VINIUM příkazní smlouvu ze dne 28. 5. 2021. Znění obou příkazních smluv je totožné. Společnost Kobalt steel s.r.o. a žalobce v dané době sdíleli totožnou osobu v pozici předsedkyně představenstva, resp. jednatelky, která iniciovala uzavření nové příkazní smlouvy. Tuto osobu, paní K., zmínili pracovníci společnosti VINIUM (paní A. a pan O.) jako osobu, se kterou probíhá spolupráce a na kterou se společnost VINIUM obrací, pokud potřebuje více lidí z důvodu nedostatku české pracovní síly. Dle sdělení pracovníků společnosti VINIUM spolupráce se žalobcem probíhala nadále stejným způsobem jako předchozí spolupráce se společností Kobalt steel s.r.o. Ze správního spisu vyplývá, že společnost VINIUM zasílala žalobci (stejně jako předtím společnosti Kobalt steel s.r.o.) jako podklad pro fakturaci celkový počet odpracovaných hodin a počty hodin odpracovaných jednotlivými cizinci za příslušný měsíc. Pokud tedy žalobce dle svého tvrzení od 1. 6. 2021

zajištění činnosti dle příkazní smlouvy přenesl na společnost BONOX Services, tak pro společnost VINIUM byla tato změna nepostřehnutelná, zavedený vzorec spolupráce zůstal stále stejný. I kdyby žalobce zajištění činnosti dle zprostředkovatelské smlouvy přenesl na společnost BONOX Services, v ničem se tento krok neprojevil, resp. nic nesvědčí o faktické změně zavedených způsobů spolupráce. V takovém případě lze umožnění výkonu závislé práce cizincům těžko přičítat společnosti BONOX Services. Doplňovat dokazování dotazem na společnost BONOX Services za účelem zjištění její úlohy v dané věci by bylo nadbytečné.

27. Žalobce v podané žalobě nepředložil žádnou argumentaci, která by založila pochybnosti soudu o tom, zda reálně umožnil výkon nelegální práce cizincům. Žalobce nemůže uniknout odpovědnosti jednoduše tím, že bude formálně angažovat třetí osobu jako poddodavatele.
28. Žalobce namítá, že žalovaný vycházel zejména z protokolů od cizinecké policie, aniž by provedl výslechy cizinců v rámci přestupkového řízení. Protokoly neobsahují odkazy na okolnosti, které následně žalobce namítal ve správním řízení. Žalovaný tak nedostatečně zjistil skutkový stav věci.
29. Krajský soud k tomu uvádí, že správní orgány skutečně neprovedly výslechy cizinců a vycházely z protokolů o jejich výsleších, které vyhotovila Policie ČR v souvislosti s pobytovou kontrolou. Nicméně protokoly o výsleších provedené Policií ČR představují důkazní prostředek získaný v souladu se zákonem, výpovědi cizinců nejsou ve vzájemném rozporu. Žalobce výslech cizinců ve správním řízení nenavrhoval, resp. ze správního spisu nevyplývá, že by návrh na jejich výslech učinil a takovou skutečnost netvrdí ani v podané žalobě. Daná žalobní námitka není důvodná.

Likvidační následky pokuty

30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil majetkové poměry žalobce. Ze sbírky listin veřejného rejstříku zjistil, že žalobce v roce 2022 utržil z prodeje výrobků a služeb částku 18 389 000 Kč a dosáhl kladného hospodářského výsledku ve výši 41 000 Kč, přičemž čistý obrát činil 18 389 000 Kč a aktiva a pasiva byla ve výši 2 367 000 Kč. Ačkoli tedy oproti předcházejícímu účetnímu období roku 2021 žalobce vykázal slabší výsledek hospodaření (o 87 000 Kč), jeho čistý obrát vzrostl o 2 431 000 Kč, obdobně pak aktiva a pasiva. Žalobce vykonává svým rozsahem nezanedbatelnou podnikatelskou činnost, přičemž v roce 2022 hospodařil s částkami ve výši milionů Kč; jeho podnikání lze označit za stabilní.
31. Krajský soud se s hodnocením žalovaného ztotožnil. Žalovaný poukázal mimo jiné na obrát a obchodní aktivitu žalobce, které v době rozhodování správních orgánů ukazovaly na ekonomickou sílu žalobce a nesvědčily o možném likvidačním efektu pokuty. Nad rámec nutného posouzení soud ze sbírky listin obchodního rejstříku a údajů z účetních závěrek zjistil, že u žalobce v letech 2023 a 2024 došlo k útlumu podnikatelské činnosti, nicméně žalobce netvrdí ani nedokládá, že by tato situace nastala v souvislosti s uloženou pokutou. Ze sbírky listin obchodního rejstříku vyplývá, že Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 15. 4. 2025, č. j. 7 cm 24/2025-9, u žalobce nařídil likvidaci. Mezi nařízením likvidace a uložením pokuty však není souvislost. Likvidaci společnosti Krajský soud v Ostravě nařídil, jelikož žalobce nemá ve veřejném rejstříku zapsané sídlo, ke kterému má právní důvod užívání a přes výzvu rejstříkového soudu nezjednal nápravu. Výše uvedené skutečnosti spíše nasvědčují tomu, že žalobce si nedokázal uspořádat podnikatelskou činnost, tak, aby podnikal v souladu se zákonnými požadavky.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. 12. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu